

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η εκπλήρωση της εντολής της αγάπης.

Μέσα στις αγωνιώδεις αναζητήσεις των ανθρώπων, υπάρχει πάντα ένας σταθερός κανόνας, πώς θα κατακτήσουμε την ευτυχία και πώς θα αναπαύουμε τη συνείδησή μας. Μ' αυτή την σκέψη, αλλά και με διάθεση να «πειράξει» τον Ιησού, πλησίασε ο νομικός, καθώς μας πληροφορεί ο ευαγγελιστής Ματθαίος, και ζήτησε να μάθει τη μεγαλύτερη, και σπουδαιότερη εντολή του νόμου.

«Αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εν όλη τη καρδία σου και εν όλη τη ψυχή σου και εν όλη τη διανοία σου», η πρώτη και μεγάλη εντολή και επιπλέον, «αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν». Στην απάντηση του Χριστού προς το νομοδιδάσκαλο συνοψίζεται ολόκληρη η Παλαιά Διαθήκη, αφού πάνω στις δύο αυτές εντολές βασίζεται «όλος ο νόμος και οι προφήτες». Η αγάπη που κατευθύνεται και προς το Θεό και προς τους ανθρώπους αποτέλεσε την ουσία όχι μόνο της Παλαιάς Διαθήκης που έχει συνάψει ο Θεός με το λαό Του, αλλά και της νέας που θεμελιώνεται με την ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού. Με ολόκληρη τη ζωή Του πάνω στη γη και κυρίως με τη σταυρική Του θυσία, ο Θεάνθρωπος έδειξε ότι είναι Θεός αγάπης. Αυτή την αγάπη την ονόμασε «καινή», καινούργια, και αυτήν ζήτησε και συνεχώς ζητάει απ' όλους μας: «εντολήν καινήν δίδωμι υμίν ίνα αγαπάτε αλλήλους, καθώς ηγάπησα υμάς ίνα και υμείς αγαπάτε αλλήλους». Φυσικά η εντολή του Κυρίου ποτέ δεν είναι μια απλή εντολή, αλλά μαζί και διδασκαλία που σφραγίζεται με τη ζωή Του, και η εντολή της αγάπης σφραγίστηκε και βεβαιώθηκε στο Σταυρό.

Κατά το παράδειγμα λοιπόν του Χριστού, η αγάπη δεν είναι ένα απλό συναίσθημα ή εκδήλωση συμπάθειας προς ένα πρόσωπο η κάποιο πράγμα. Είναι ο τρόπος με τον οποίο υπάρχει ο Τριαδικός Θεός και τον οποίο μας φανέρωσε ο Χριστός. Είναι ο τρόπος με τον οποίο καλεί ο Θεός και τον άνθρωπο να υπάρχει, σε σχέση και κοινωνία με το Θεό, με τον κόσμο και με τους άλλους ανθρώπους. Η αγάπη, όπως μας λέει στο σημερινό Ευαγγέλιο ο Χριστός, τότε μόνο είναι αληθινή, όταν είναι ολοκληρωτική, δοσμένη με όλη την καρδιά, με όλη την ψυχή, με όλη τη διάνοια του ανθρώπου. Οι άνθρωποι θέλουν το Θεό και τις εντολές του, αλλά όχι πάντα και όχι σε βάρος των υλικών τους επιδιώξεων. Ενδιαφέρονται και αγωνίζονται για διάφορα πράγματα, και για να έχουν ήρεμη και τη συνείδησή τους ασχολούνται και με το Θεό. Ο Θεός όμως ζητάει την

ολοκληρωτική αγάπη του ανθρώπου, αυτή που βγαίνει απ' όλη την ύπαρξή του, τη σκέψη του και την καρδιά του.

Στην Εκκλησία δεν νοείται αγάπη προς το Θεό όταν απουσιάζει η αγάπη προς τον συνάνθρωπο, όταν στρέφουμε τη ματιά μας μακριά από τη δυστυχία, όταν κλείνουμε τα αυτιά μας στον πόνο του διπλανού μας. Ψεύτη και υποκριτή χαρακτηρίζει ο ευαγγελιστής Ιωάννης εκείνον που λέει ότι αγαπάει τον Θεό, αλλά μισεί τον αδελφό του. Γιατί πραγματικά, αυτός που δεν αγαπά τον αδελφό του, τον οποίο βλέπει, πως μπορεί να αγαπάει το Θεό, τον οποίο δε βλέπει; Η Εκκλησία στο συνάνθρωπο, όποιος κι αν είναι αυτός και σε οποιαδήποτε ηθική ή κοινωνική κατάσταση κι αν βρίσκεται, βλέπει το πρόσωπο με το οποίο έρχεται σε κοινωνία, βλέπει τον αδελφό, την εικόνα του Θεού, που σαν μέτοχο της χάρης και της αγάπης του Θεού, του οφείλουμε, όχι τη συμπάθεια και τη συμπόνια μας, αλλά ότι ακριβώς και στον εαυτό μας· την αγάπη δηλαδή εκείνη που δεν έχει όρια, που φτάνει στο Θεό και αγγίζει τη δημιουργία, και τη θυσία του Σταυρού, που μεταμορφώνεται και αγιάζεται από την αγάπη του Χριστού, που γνωρίζεται από τη θυσία και από τη διάθεση για θυσία.

Η αγάπη προς το Θεό και προς τον άνθρωπο είναι η αγάπη αυτή όπως τη νοιώθουμε κι όπως μας λείπει τις στιγμές εκείνες, τις λίγες της ζωής μας, που απογυμνώνουμε τον εαυτό μας, που αφήνουμε κάθε στήριγμα στη γη, που αναλογιζόμαστε πως θ' αντικρύσουμε το Θεό. Και θυμόμαστε τότε αυτό που λέει η Γραφή, ότι η αγάπη είναι «κραταιά όπως θάνατος». Που σημαίνει ότι μαζί με την εξουσία του θανάτου που κυριαρχεί πάνω μας, κυριαρχεί και μια άλλη δύναμη, αυτή που μας έδωσε ο Θεός να νικήσουμε το θάνατο και είναι η αγάπη. Η αγάπη που είναι δωρεά του Θεού, αλλά και προσωπικό τάλαντο, που όσο περισσότερο ταπεινώνουμε τον εαυτό μας, τόσο την κερδίζουμε κι άλλο τόσο μας κερδίζει, που φωτίζει τον ορίζοντά μας, κάνοντάς μας να βλέπουμε τα πράγματα στη θέση τους, μέσα στην Αλήθεια του Θεού.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Φ. Ν. Θ.

Ιερομόναχος Δανιήλ Καριπίδης